

Bedřich a Plamínková víla

V Ohňové zemi se z malé jiskřičky zrodila Plamínková víla. V očích jí plály ohýnky, milovala pálivé jídlo se spoustou chilli, nosila zásadně červené šaty a vlasy si ráda narovnávala žehličkou na vlasy. Byla horkokrevná, jako domácího mazlíčka chovala plameňáka a k večeři měla nejradši špekáčky opečené u táboráku. Prostě a jednoduše milovala všechno, co souviselo s ohněm. Musela být u každého požáru, svým horkým dechem rozfoukávala plamínky a z jejich horkosti pak čerpala energii.

Kdyby byla dlouho bez ohně, začala by blednout, hubnout a chřadnout, až by nakonec zmizela úplně. A taky měla alergii na vodu, stačila jen kapička, aby se skácela k zemi a osypala se ohnivě rudou vyrážkou. Podle prastaré věštby ptáka Ohniváka by se dokonce po pořádném polití vodou mohla proměnit v obyčejného člověka. Brr. Tak to by Plamínková víla rozhodně nechtěla!

Víla dřív odebírala časopis Ohýnek, ale od té doby, co ho přestali vydávat, se občas podívala i do obyčejných novin. Hlavně proto, aby věděla, kde právě hrozí nebezpečí požárů, aby se tam mohla co nejrychleji vypravit a ohřát se v jejich plamenech. Jednou tam narazila na zprávu, která ji naštvála, dokonce až rozžhavila do ruda. Vyšla tam zpráva o hasiči Bedřichovi, který uhasil za rok sto dvacet jedna požárů, zachránil pětadvacet dětí, které uvízly na vysoké rozhledně a snesl dolů jedno mňoukající kotě, které vylezlo na vysoký strom a nevědělo, jak se dostat dolů.

To kotě by mu Plamínková víla odpustila (bylo totiž zrzavé a připomínalo jí svou barvu pěkně plápolající ohýnek) a zachráněné děti taky, ale sto dvacet jedna uhašených požárů rozhodně ne! „Jestli to takhle půjde dál, za chvíli začnu blednout a mizet a nakonec ze mě nezbyde ani oharek,“ pomyslela si. Jako každá víla uměla tak trochu čarovat, a tak se rozhodla, že se promění v ohnivě krásnou hasičku, přihlásí se do Bedřichova požárníckého sboru a nenápadně ho zničí.

Ťuky ťuk, ozvalo se jednoho dne na dveře hasičské stanice. Bedřich zdvihl oči od vyplňování výkazu uhašených požárů a podíval se na pihovatou dívku s rudými vlasy, která právě vstoupila do místnosti. Byla to proměněná Plamínková víla, která se přišla přihlásit do hasičského sboru. „Taková krasotinka, ta u nás určitě nevydrží ani den,“ pomyslel si opovržlivě Bedřich.

Ale protože při přijímacích testech hravě prokázala, že se vůbec ale vůbec nebojí ohně, přijali ji okamžitě. Dostala krásnou uniformu a helmu, pod kterou schovala svoje rudé kudrny. „Jen počkej, Bedřichu, tvé dny jsou sečteny,“ pomyslela si pomstychtivě víla. Plánovala, že při dalším požáru pořádně přiživí plameny svým horkým dechem, Bedřich ho nezvládne uhasit a jeho hvězdná kariéra u hasičského sboru bude u konce.

První příležitost dostala hned druhý den. Hasičské auto s celou posádkou vyjelo hasit obrovský požár v útulku pro opuštěné pejsky. Jeden jezevčík zůstal uvězněný uvnitř a zuřivě štěkal o pomoc. Bedřich se už už chystal hrdinně ho zachránit, když vtom ho předběhla Plamínková víla. Úplně klidně, jako by se nechumelilo, prošla hořícími plameny, chytla jezevčíka a vynesla ho ven. Kňučící pejsek začal vrtět ocasem a Plamínkovou vílu nadšeně olízl. Bedřich ji udiveně pozoroval a v duchu musel uznat, že tahle nová hasička má pro

strach uděláno. Dokonce začal pomalu chápat, proč se na ni ten zachráněný jezevčík kouká tak zamilovaně...

Jenže jedné věci si Bedřich nevšiml. Když Plamínková víla překračovala práh, nenápadně plivla do plamenů, aby se rozhořely ještě víc. Hned vyšlehly až do druhého patra! „Cha chá a teď se ukaž, Bedřichu,“ pomyslela si, protože byla přesvědčená, že tenhle oheň prostě uhasit nemůže. Jenže Bedřich zavelel svým hasičům, ti spustili stříkačku na plný výkon a za chvíli bylo po požáru. Bedřich a víla se na sebe podívali a vyměnili si jeden plamenný pohled plný obdivu. Nakonec museli oba přece jen uznat, že ten druhý má něco do sebe! Zachráněný jezevčík se od nich nehnul ani na krok a následoval je do hasičské stanice.

Druhý den zase zazvonil telefon na stanici. Jedeme do akce! Plamínková víla s radostí nastoupila do hasičského auta spolu s Bedřichem a už se těšila na horoucí plameny. „Tentokrát máme opravdu zvláštní případ,“ prohodil Bedřich. „Jedeme zachránit morčátko, které uvízlo na ostrově uprostřed jezera.“ Plamínková víla málem omdlela hrůzou. „Cože, my musíme do vody?“ vykřikla a zbledla jako křída. Tak to bude její konec...

Jakmile dorazili k jezeru, zjistili, že uprostřed na ostrůvku kvíká roztomilé morčátko. Mělo sice hnědočerevený kožíšek, což bylo Plamínkové víle sympatické, ale voda je voda. A na tu má přece smrtelnou alergii. „Včera ses tak vyznamenala, tak se ukaž i dneska,“ zvolal Bedřich a vrhnul se do vln. Plamínková víla se před ním nechtěla ztrapnit a tak pomalu, pomalinku, se zavřenýma očima začala vstupovat do vody. Jenže jakmile v ní byla po kolena, skácela se ke dnu a ztratila vědomí. „Bedřichuuu,“ zašeptala ještě, a pak už ji pohltila černá tma.

Jenže Bedřich ji v tom nenechal. Na rameni přepravil morčátko do bezpečí a cestou zpátky zachránil i Plamínkovou vílu. Pak jí na břehu poskytl umělé dýchání, které se nakonec stalo jejich úplně první pusou. Plamínková víla se totiž vlivem vody proměnila v úplně obyčejnou zrzavou holku. A jakmile otevřela oči, musela si přiznat, že se do Bedřicha zamilovala. Ztratila sice odolnost proti ohni, ale spolu s ní i odolnost proti lásce... No a Bedřichovi, který nikdy při hašení požáru neztratil chladnou hlavu, ji nakonec ztratil kvůli Plamínkové víle. Jeho srdce totiž zahořelo jasným plamenem lásky....

Šťastný páreček adoptoval zachráněné kotě, jezevčíka i morčátko a za měsíc se konala svatba, na kterou přišel celý hasičský sbor. Žili spolu až do smrti, někdy šťastně, někdy nešťastně (to když se pohádali anebo měli právě starosti se svými třemi dětmi, které chodily do hasičského kroužku), ale celou dobu se milovali velkou ohnivou láskou. A nikdy nikomu neprozradili, proč každou neděli mívají na stole připomínku minulého života Plamínkové víly – kytici ohnivě rudých růží.